

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Άρθρο 4

στο σχέδιο νόμου «Κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης για την καταστολή τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων»

Το άρθρο αυτό δημιουργεί για τα Κράτη την υποχρέωση να καταστήσουν αξιόποινα, σύμφωνα με το εσωτερικούς τους δίκαιο, τα αδικήματα του άρθρου 2 της Σύμβασης.

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Άρθρο 5

Η υπό κύρωση Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών περί καταστολής των τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων άνοιξε για υπογραφή στη Νέα Υόρκη στις 12 Ιανουαρίου 1998 και υπογράφηκε από την Ελλάδα στις 2 Φεβρουαρίου 1998. Αποσκοπεί στην καταπολέμηση των τρομοκρατικών επιθέσεων μέσω εκρηκτικών ή άλλων φονικών μηχανισμών και την καταπολέμηση και τιμωρία των δράστών τους. Περιλαμβάνει Προοίμιο και 24 άρθρα.

Ειδικότερα στη Σύμβαση προβλέπονται τα εξής:

Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι τα Κράτη οφείλουν να διασφαλίσουν, με νομοθετική πρόβλεψη εφόσον τούτο απαιτείται, ότι οι αξιόποινες πράξεις οι οποίες προβλέπονται από την παρούσα Σύμβαση, ιδίως όταν πρόκειται να προκαλέσουν τρόμο στο κοινό, δεν δικαιολογούνται σε καμία περίπτωση από λόγους πολιτικής, φιλοσοφικής, ιδεολογικής, φυλετικής, εθνικής, θρησκευτικής ή άλλης παρόμοιας φύσης.

Άρθρο 1

Άρθρο 6

Σε αυτό το άρθρο δίδεται, για τους σκοπούς της Σύμβασης, ο ορισμός των όρων «κρατικές ή κυβερνητικές εγκαταστάσεις», «εγκαταστάσεις υποδομής», «εκρηκτικοί ή άλλοι φονικοί μηχανισμοί», «στρατιωτικές δυνάμεις κρατους», «τόπος δημόσιας χρήσης» και «σύστημα δημοσίων μεταφορών». Ειδικότερα, ως «εκρηκτικοί ή άλλοι φονικοί μηχανισμοί» νοούνται τα εκρηκτικά ή εμπρηστικά όπλα ή μηχανισμοί που έχουν σχεδιαστεί ή έχουν την ικανότητα να προκαλέσουν το θάνατο, σοβαρό σωματικό τραυματισμό ή σημαντική υλική ζημία, καθώς και όπλα ή μηχανισμοί που έχουν σχεδιαστεί ή έχουν την ικανότητα να προκαλέσουν το θάνατο, σοβαρό σωματικό τραυματισμό ή σημαντική υλική ζημία μέσω της απελευθέρωσης, διασποράς ή επίδρασης χημικών, βιολογικών παραγόντων ή τοξινών ή παρόμοιων ουσιών ή ακτινοβολίας ή ραδιενεργού υλικού.

Στο εν λόγω άρθρο προβλέπεται ότι ένα Κράτος είναι αρμόδιο για την εκδίκαση των αδικημάτων που προβλέπει το άρθρο 2, όταν το αδίκημα τελείται στην επικράτεια του εν λόγω Κράτους ή επί πλοίου ή αεροσκάφους της εθνικότητας του ή τελείται από υπήκοο του εν λόγω Κράτους. Επίσης, σύμφωνα με την παράγραφο 2, ένα Κράτος μπορεί να θεμελιώσει δικαιοδοσία όταν το αδίκημα τελείται κατά υπηκόου του ή κατά κρατικής ή κυβερνητικής εγκατάστασης του εν λόγω Κράτους στο εξωτερικό ή το αδίκημα τελείται από άπατρι με συνήθη κατοικία στην επικράτεια του εν λόγω Κράτους ή το αδίκημα τελείται σε μια προσπάθεια να υποχρεωθεί το εν λόγω Κράτος να κάνει ή να μην κάνει κάποια ενέργεια ή το αδίκημα τελείται σε αεροσκάφος που χρησιμοποιεί η Κυβέρνηση του εν λόγω Κράτους. Επιπρόσθετα, σύμφωνα με την παράγραφο 4, σε περίπτωση που ο διατεινόμενος δράστης είναι παρών στο έδαφος ενός Κράτους, το Κράτος τούτο θα πρέπει να λαμβάνει όλα τα μέτρα που είναι απαραίτητα για να εδραιώσει τη δικαιοδοσία του, σε περίπτωση που δεν εκδώσει τον διατεινόμενο δράστη σε άλλα Κράτη τα οποία έχουν δικαιοδοσία.

Άρθρο 2

Η παράγραφος 3 προβλέπει ότι κατά την επικύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση στη Συνθήκη, κάθε Κράτος θα γνωστοποιήσει στον Γενικό Γραμματέα τη δικαιοδοσία που εδραίωσε σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 6 και θα του γνωστοποιεί κάθε περαιτέρω μεταβολή.

Στο άρθρο αυτό καθορίζονται τα αδικήματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης. Συγκεκριμένα, ένα άτομο τελεί αδίκημα υπό την έννοια της Σύμβασης, εάν παράνομα και σκόπιμα παραδώσει, τοποθετήσει, αδειάσει ή πυροκροτήσει εκρηκτικό ή άλλο φονικό μηχανισμό μέσα ή εναντίον τόπου δημόσιας χρήσης, κρατικής ή κυβερνητικής εγκατάστασης, συστήματος δημόσιας μεταφοράς ή εγκατάστασης υποδομής, με έναν από τους εξής σκοπούς: α) να προκαλέσει θάνατο ή σοβαρό σωματικό τραυματισμό ή β) να προκαλέσει εκτεταμένη καταστροφή του εν λόγω τόπου, εγκατάστασης ή συστήματος όταν η εν λόγω καταστροφή καταλήγει ή είναι πιθανόν να καταλήξει σε μεγάλη οικονομική ζημία. Επίσης, προβλέπονται ως αδικήματα η συνέργεια σε τέτοιες πράξεις, η αυτοουργία σε αυτές, η με οποιονδήποτε τρόπο συμμετοχή σε αυτές, καθώς και η απόπειρα τέλεσης αυτών.

Η παράγραφος 5 προβλέπει ότι η παρούσα συνθήκη δεν αποκλείει την άσκηση ποινικής δικαιοδοσίας που εδραίωσε οποιοδήποτε Κράτος σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο.

Άρθρο 7

Άρθρο 3

Άρθρο 8

Στο άρθρο 3 απαριθμούνται οι περιπτώσεις όπου η εν λόγω Σύμβαση δεν έχει πεδίο εφαρμογής, διότι η τρομοκρατική ενέργεια δεν συνδέεται με περισσότερα του ενός Κράτη.

Στο άρθρο 7 ρυθμίζονται τα της σύλληψης του διατεινόμενου δράστη και τα δικαιώματα τα οποία πρέπει να του παρασχεθούν.

Στο άρθρο 8 παράγραφος 1 προβλέπεται ότι το Κράτος στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο διατεινόμενος δράστης οφείλει, εφόσον δεν τον εκδώσει, να υποβάλλει την υπόθεση στις αρμόδιες αρχές του με σκοπό

την άσκηση δίωξης, κατ' εφαρμογή της αρχής *aut dedere aut judicare*.

Η παράγραφος 2 προβλέπει ότι το Κράτος απαλλάσσεται από την υποχρέωση της παραγράφου 1, εφόσον το εθνικό του δίκαιο του επιτρέπει να εκδώσει υπήκοό του μόνον υπό τον όρο ότι αυτός θα επιστραφεί στο Κράτος της υπηκοότητάς του για να εκτίσει την ποινή που θα του επιβληθεί και το εν λόγω Κράτος συμφωνήσει σχετικά με το Κράτος το οποίο ζητά την έκδοση του.

Άρθρα 9 - 10

Το άρθρο 9 περιέχει ρυθμίσεις σχετικά με την έκδοση των προσώπων τα οποία φέρονται ότι έχουν τελέσει τα αδικήματα της παραγράφου 2. Συγκεκριμένα, προβλέπεται ότι τα αδικήματα αυτά θεωρούνται ως αδικήματα για τα οποία χωρεί έκδοση σε κάθε συνθήκη έκδοσης που υφίσταται μεταξύ των Κρατών - Μερών, η οποία θεωρείται ότι τροποποιείται στο βαθμό που δεν είναι συμβατή με την παρούσα Σύμβαση. Τα Κράτη υποχρεούνται να συμπεριλάβουν τα αδικήματα του άρθρου 2 ως αδικήματα για τα οποία χωρεί έκδοση σε κάθε μελλοντική συνθήκη έκδοσης που θα συνάψουν μεταξύ τους. Επίσης, σύμφωνα με την παράγραφο 2, η παρούσα Σύμβαση μπορεί να χρησιμεύσει και ως νομική βάση για την έκδοση σε περίπτωση που δεν υπάρχει σχετική συνθήκη. Το άρθρο 10 προνοεί για τη νομική συνδρομή μεταξύ των Κρατών σχετικά με τις έρευνες, ποινικές διαδικασίες ή διαδικασίες έκδοσης για τα αδικήματα του άρθρου 2, η οποία θα χορηγείται σύμφωνα με τις ισχύουσες διεθνείς συνθήκες δικαστικής συνδρομής, όταν αυτές υπάρχουν.

Άρθρα 11 - 12

Το άρθρο 11 προβλέπει ότι κανένα από τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 δεν μπορεί να θεωρηθεί για τους σκοπούς της έκδοσης ή της αμοιβαίας νομικής συνδρομής ως πολιτικό αδίκημα ή ως αδίκημα που συνδέεται με πολιτικό αδίκημα και το σχετικό αίτημα δεν μπορεί να απορριφθεί γι' αυτόν το λόγο. Το άρθρο 12 προβλέπει ότι κανένα σημείο της παρούσας Συνθήκης δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως επιβάλλον υποχρέωση έκδοσης ή χορήγησης αμοιβαίας νομικής συνδρομής, αν το Κράτος-αποδέκτης του αιτήματος έχει σοβαρούς λόγους να πιστεύει ότι το αίτημα έκδοσης έγινε με σκοπό τη δίωξη ή την τιμωρία ατόμου λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, εθνικής καταγωγής ή πολιτικής γνώμης του ατόμου.

Άρθρο 13

Το άρθρο τούτο προβλέπει για τη μεταφορά κρατουμένου σε άλλο Κράτος-Μέρος με σκοπό την παροχή κατάθεσης ή την παροχή άλλης συνδρομής για τη λήψη αποδείξεων.

Άρθρο 14

Το άρθρο 14 ορίζει τις εγγυήσεις και τα δικαιώματα των οποίων θα απολαύει κάθε άτομο σχετικά με το οποίο λαμβάνονται μέτρα ή διεξάγονται διαδικασίες σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση.

Άρθρο 15

Το άρθρο 15 περιλαμβάνει διατάξεις για τη συνεργασία των Κρατών σχετικά με την πρόληψη των αδικημάτων του άρθρου 2 της Σύμβασης.

Άρθρο 16

Το άρθρο 16 προβλέπει την υποχρέωση γνωστοποίησης, από το Κράτος από το οποίο διώκεται ο διατεινόμενος δράστης στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, της τελικής έκβασης της διαδικασίας.

Άρθρα 17 - 18

Τα άρθρα αυτά περιέχουν διατάξεις σχετικές με το σεβασμό της κυρίαρχης ισότητας και της δικαιοδοσίας των Κρατών.

Άρθρο 19

Η παράγραφος 1 του άρθρου 19 προβλέπει ότι η παρούσα Σύμβαση δεν επηρεάζει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των Κρατών και των προσώπων που πηγάζουν από το διεθνές δίκαιο, ιδίως το Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και το ανθρωπιστικό δίκαιο. Η παράγραφος 2 ορίζει ότι οι δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων κατ' αρχήν δεν διέπονται από την παρούσα Σύμβαση.

Άρθρο 20

Το άρθρο 20 αφορά την επίλυση των διαφορών οι οποίες σχετίζονται με την ερμηνεία ή την εφαρμογή της Σύμβασης. Η παράγραφος 1 προβλέπει ότι εφόσον οι διαπραγματεύσεις αποτύχουν, η διαφορά θα υποβάλλεται σε διαιτησία ή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης με μονομερή προσφυγή οποιουδήποτε Κράτους το οποίο αφορά η διαφορά. Η παράγραφος 2 όμως ορίζει ότι κατά το χρόνο υπογραφής, επικύρωσης, προσχώρησης, αποδοχής ή έγκρισης της Σύμβασης, κάθε Κράτος μπορεί να δηλώσει ότι δεν θεωρεί εαυτό δεσμευμένο από την παράγραφο 1.

Άρθρα 21 - 24

Τα άρθρα τούτα περιέχουν ακροτελεύτιες διατάξεις σχετικά με την υπογραφή, την επικύρωση, τη θέση σε ισχύ, τον Θεματοφύλακα και την καταγγελία της Σύμβασης.

Επισημαίνουμε ότι η Ελλάδα έχει κυρώσει τις εξής πολυμερείς Συμβάσεις σχετικές με το θέμα της τρομοκρατίας:

1. Σύμβαση για την Καταστολή της Παράνομης Κατάληψης Αεροσκαφών, η οποία υπεγράφη στη Χάγη στις 16 Δεκεμβρίου 1970 (ν.δ. 1352/1973, ΦΕΚ 74 Α').

2. Σύμβαση για την Καταστολή των Παρανόμων Πράξεων κατά της Ασφάλειας της Πολιτικής Αεροπορίας, η οποία υπεγράφη στο Μόντρεαλ στις 23 Σεπτεμβρίου 1971 (ν.δ. 174/1973, ΦΕΚ 248 Α').

3. Σύμβαση για την Πρόληψη και την Τιμωρία των Εγκλημάτων που στρέφονται κατά των Διεθνώς Προστατευομένων Προσώπων, συμπεριλαμβανομένων των

Διπλωματικών Υπαλλήλων, η οποία υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 14 Δεκεμβρίου 1973 (ν. 1368/1983, ΦΕΚ 89 Α').

4. Σύμβαση κατά της Σύλληψης Ομήρων, η οποία υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 17 Δεκεμβρίου 1979 (ν. 1688/1987, ΦΕΚ 29 Α').

5. Πρωτόκολλο για την Καταστολή των Παρανόμων Πράξεων Βίας σε Αεροδρόμια που Εξυπηρετούν τη Διεθνή Πολιτική Αεροπορία, το οποίο συμπληρώνει τη Σύμβαση για την Καταστολή των Παρανόμων Πράξεων κατά της Ασφάλειας της Πολιτικής Αεροπορίας και υπεγράφη στο Μόντρεαλ στις 24 Φεβρουαρίου 1988 (ν. 1913/1990, ΦΕΚ 177 Α').

6. Σύμβαση για την Καταστολή των Παρανόμων Πράξεων κατά της Ασφάλειας της Ναυσιπλοΐας, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 10 Μαρτίου 1988 (ν. 2108/1992, ΦΕΚ 204 Α').

7. Πρωτόκολλο για την Καταστολή των Παρανόμων Πράξεων κατά της Ασφάλειας των Σταθερών Εγκαταστάσεων στην Υφαλοκρηπίδα, το οποίο υπεγράφη στη Ρώμη στις 10 Μαρτίου 1988 (ν. 2108/1992, ΦΕΚ 204 Α').

8. Ευρωπαϊκή Σύμβαση περί καταστολής της τρομοκρατίας η οποία υπεγράφη στο Στρασβούργο στις 27 Ιανουαρίου 1977 (ν. 1789/1988, ΦΕΚ 133 Α').

9. Σύμβαση περί παραβάσεως και άλλων τινών πράξεων τελουμένων επί αεροσκαφών η οποία υπεγράφη στο Τόκυο στις 14 Σεπτεμβρίου 1963 (ν.δ. 734/1971, ΦΕΚ 33 Α').

10. Σύμβαση για τη σήμανση πλαστικών εκρηκτικών με σκοπό τον εντοπισμό τους η οποία υπεγράφη στο Μόντρεαλ στις 1 Μαρτίου 1991 (ν. 2264/1994, ΦΕΚ 208 Α').

Θέτοντες τα ανωτέρω υπόψη της Ολομέλειας της Βουλής, εισηγούμεθα τη νομοθετική κύρωση του υποβαλλόμενου σχεδίου νόμου.

Αθήνα, 21 Ιουνίου 2002

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Γ.Α. Παπανδρέου

Ν. Χριστοδουλάκης

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

Φ. Πετσάλνικος

Μ. Χρυσοχοϊδης

ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

Κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης για την καταστολή τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων

Άρθρο πρώτο

Κυρώνεται και έχει την ισχύ, που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η Διεθνής Σύμβαση για την καταστολή τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων, η οποία υπογράφηκε από την Ελλάδα στη Νέα Υόρκη στις 12 Ιανουαρίου 1998, της οποίας το κείμενο σε πρωτότυπο στην αγγλική γλώσσα και σε μετάφραση στην ελληνική έχει ως εξής:

Άρθρο δεύτερο

Η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και της Σύμβασης που κυρώνεται από την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 22 αυτής.

Αθήνα, 21 Ιουνίου 2002

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ	ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
Γ.Α. Παπανδρέου	Ν. Χριστοδουλάκης
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ	ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ
Φ. Πετσάλνικος	Μ. Χρυσοχοϊδης

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

(άρθρο 75 παρ. 3 του Συντάγματος)

στο σχέδιο νόμου «Κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης για την καταστολή τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων»

Από την εκτέλεση των διατάξεων της παραπάνω Σύμβασης και ειδικότερα των άρθρων 13, 15 και 20 είναι δυνατόν να προκληθούν δαπάνες σε βάρος του Κρατικού Προϋπολογισμού, το ύψος των οποίων όμως δεν μπορεί να καθορισθεί εκ των προτέρων.

Αθήνα, 21 Ιουνίου 2002

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ	ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
Γ.Α. Παπανδρέου	Ν. Χριστοδουλάκης
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ	ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ
Φ. Πετσάλνικος	Μ. Χρυσοχοϊδης

Αριθμ.92/2/2002

Ε Κ Θ Ε Σ Η

Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους

(άρθρο 75 παρ. 1 του Συντάγματος)

στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης «Κύρωση της Διεθνούς Σύμβασης για την καταστολή τρομοκρατικών βομβιστικών επιθέσεων»

Με τις διατάξεις του υπόψη νομοσχεδίου προτείνεται η κύρωση της ανωτέρω Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών, που άνοιξε για υπογραφή στη Νέα Υόρκη στις 12

Ιανουαρίου 1998 και έχει υπογραφεί από την Ελλάδα στις 2 Φεβρουαρίου 1998. Ειδικότερα:

Α. Με το άρθρο πρώτο του νομοσχεδίου κυρώνεται και έχει την ισχύ, που ορίζει το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η εν λόγω Σύμβαση, με τις διατάξεις της οποίας προβλέπονται μεταξύ άλλων και τα εξής:

1. Καθορίζεται η έννοια των όρων που αναφέρονται στη Σύμβαση για την εφαρμογή της. (άρθρο 1)

2. Προσδιορίζονται επακριβώς οι περιπτώσεις κατά τις οποίες ένα πρόσωπο θεωρείται ότι τελεί αδίκημα υπό την έννοια της Σύμβασης. Ειδικότερα ορίζεται ότι αδίκημα τελείται όταν ένα άτομο παράνομα και σκόπιμα παραδώσει, τοποθετήσει, πυροδοτήσει ή ενεργοποιήσει εκρηκτικό ή άλλο φονικό μηχανισμό σε ή προς δημόσιο χώρο, κρατική ή κυβερνητική εγκατάσταση, σύστημα δημόσιας μεταφοράς ή εγκατάσταση υποδομής ή επιχειρήσει να τελέσει τις ανωτέρω πράξεις, με σκοπό να προκαλέσει θάνατο ή σοβαρό τραυματισμό ή εκτεταμένη καταστροφή, η οποία καταλήγει ή είναι πιθανό να καταλήξει σε μεγάλη οικονομική ζημία.

Ορίζεται επίσης ότι και η καθ' οιονδήποτε τρόπο συμμετοχή στις ανωτέρω παράνομες πράξεις θεωρείται αδίκημα. (άρθρο 2)

3. Καθορίζονται οι περιπτώσεις στις οποίες η Σύμβαση δεν έχει εφαρμογή. (άρθρο 3)

4.α. Κάθε Κράτος - Μέρος υιοθετεί και λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα, προκειμένου: i) να χαρακτηριστούν τα ανωτέρω αδικήματα ως ποινικά, σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο, και τιμωρητέα με ποινές ανάλογες της φύσης αυτών, ii) οι εν λόγω αξιόποινες πράξεις να μην απολαμβάνουν σε καμιά περίπτωση πολιτικής, φιλοσοφικής, ιδεολογικής, φυλετικής, εθνικής, θρησκευτικής ή άλλης παρόμοιας φύσης κάλυψης, iii) να θεμελιώσει τη δικαιοδοσία του επί των προαναφερόμενων αδικημάτων στις οριζόμενες περιπτώσεις.

β. Προβλέπεται ότι κάθε Κράτος - Μέρος θα γνωστοποιήσει στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, κατά την επικύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρησή του στη Σύμβαση, τη δικαιοδοσία που θεμελιώσε στο εθνικό του δίκαιο στις προαναφερόμενες περιπτώσεις.

γ. Ορίζεται ότι δεν αποκλείεται εξαιτίας της Σύμβασης η άσκηση ποινικής δικαιοδοσίας που θεμελιώνεται από οποιοδήποτε Κράτος - Μέρος, σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο. (άρθρα 4-6)

5. Καθορίζονται: i) η διαδικασία που ακολουθείται από τα Κράτη - Μέρη για την εξασφάλιση της παρουσίας προσώπων που φέρονται ως δράστες των αδικημάτων του άρθρου 2, με σκοπό τη δίωξη ή την έκδοσή τους και ii) τα δικαιώματα που πρέπει να απολαμβάνουν τα πρόσωπα αυτά. (άρθρο 7)

6.α. Ορίζεται ότι κάθε Κράτος - Μέρος, στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο φερόμενος ως δράστης, αν δεν προβεί στην έκδοσή του, υποχρεούται να υποβάλει την υπόθεση άμεσα στις αρμόδιες αρχές του, με σκοπό τη δίωξη του προσώπου αυτού, χωρίς καμιά εξαίρεση και ανεξάρτητα αν το αδίκημα τελέστηκε στην επικράτειά του ή όχι.

β. Προβλέπεται ότι η υπό όρους έκδοση ή παράδοση υπηκόου Κράτους - Μέρους κρίνεται επαρκής, προκειμένου το Κράτος αυτό να απαλλαγεί από την προαναφερόμενη υποχρέωση. (άρθρο 8)

7. Ρυθμίζονται θέματα σχετικά με την έκδοση προσώπων για τα αδικήματα του άρθρου 2. Ειδικότερα, μεταξύ

άλλων, προβλέπεται ότι:

i) Τα αδικήματα αυτά θεωρείται ότι περιλαμβάνονται στα αδικήματα για τα οποία χωρεί έκδοση, βάσει κάθε σχετικής συνθήκης που υφίσταται ήδη μεταξύ των Κρατών - Μερών. Όμοια ρύθμιση θα πρέπει να περιλαμβάνεται σε μελλοντικές συνθήκες έκδοσης, που θα συνάπτονται μεταξύ των Κρατών - Μερών.

ii) Παρέχεται η δυνατότητα θεώρησης της Σύμβασης, ως νομικής βάσης έκδοσης, κατ' επιλογή του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, στην περίπτωση που δεν υπάρχει σχετική συνθήκη μεταξύ των Κρατών - Μερών.

iii) Τα Κράτη - Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να παρέχουν αμοιβαία τη μέγιστη δυνατή συνδρομή σε ανακρίσεις ή ποινικές διαδικασίες ή σε διαδικασίες έκδοσης που εγείρονται για τα αναφερόμενα στο άρθρο 2 αδικήματα, σύμφωνα με τις υφιστάμενες σχετικές συνθήκες ή άλλες συμφωνίες αμοιβαίας νομικής συνδρομής ή σύμφωνα τέλος με το εθνικό τους δίκαιο.

iv) Τα προαναφερόμενα αδικήματα δεν θεωρούνται, για τους σκοπούς της έκδοσης ή της αμοιβαίας νομικής συνδρομής, πολιτικά αδικήματα ή αδικήματα συνδεδεμένα με πολιτικά αδικήματα ή αδικήματα με πολιτικά κίνητρα. Κατά συνέπεια, δεν μπορούν να αποτελέσουν το μοναδικό λόγο απόρριψης σχετικών αιτημάτων.

v) Οι υποχρεώσεις έκδοσης ή παροχής αμοιβαίας νομικής συνδρομής, που απορρέουν από την υπό κύρωση Σύμβαση, δεν υφίστανται στην περίπτωση που το Συμβαλλόμενο Κράτος, προς το οποίο απευθύνονται τα σχετικά αιτήματα, έχει σοβαρές υπόνοιες ότι τα εν λόγω αιτήματα υπαγορεύονται από λόγους φυλετικούς, θρησκευτικούς, εθνικής καταγωγής, πολιτικούς κ.λπ.

(άρθρα 9-12)

8.α. Καθορίζονται οι ειδικότερες προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για τη μεταφορά προσώπων κρατούμενων στην επικράτεια ενός Κράτους - Μέρους σε άλλο Κράτος - Μέρος, με σκοπό να παράσχουν οποιαδήποτε βοήθεια και συνδρομή για τη διερεύνηση ή για τη δίωξη αδικημάτων, που προβλέπονται από τη Σύμβαση.

β. Προσδιορίζονται οι υποχρεώσεις του Κράτους, στο οποίο μεταφέρονται τα ανωτέρω πρόσωπα και ορίζεται ότι ο χρόνος κράτησης στο Κράτος αυτό προσμετράται στην ποινή που εκτίουν τα εν λόγω πρόσωπα στο Κράτος απ' όπου μεταφέρονται.

(άρθρο 13)

9. Προβλέπεται ότι τα πρόσωπα τα οποία κρατούνται ή εναντίον των οποίων λαμβάνονται μέτρα ή κινείται οποιαδήποτε άλλη διαδικασία, κατ' εφαρμογή της Σύμβασης, λαμβάνουν εγγυήσεις δίκαιης μεταχείρισης και απολαμβάνουν τα δικαιώματα και τις εγγυήσεις που προβλέπονται από το διεθνές δίκαιο, καθώς και από το δίκαιο του Κράτους στο οποίο βρίσκονται.

(άρθρο 14)

10.α. Επιβάλλεται στα Συμβαλλόμενα Κράτη η υποχρέωση συνεργασίας, με τη λήψη όλων των εφικτών μέτρων και με την προσαρμογή της εθνικής τους νομοθεσίας, οσάκις αυτό απαιτείται, για την πρόληψη των αδικημάτων του άρθρου 2. Μεταξύ των μέτρων αυτών περιλαμβάνονται και μέτρα για την απαγόρευση στο έδαφός τους παράνομων δραστηριοτήτων προσώπων, ομάδων και οργανώσεων που ενθαρρύνουν, υποκινούν, οργανώνουν, εσκεμμένα χρηματοδοτούν ή συμμετέχουν στη διάπραξη των ανωτέρω αδικημάτων.

β. Τα Κράτη - Μέρη, στο πλαίσιο της συνεργασίας τους για την πρόληψη των προαναφερόμενων αδικημάτων, θα ανταλλάσσουν εξακριβωμένες πληροφορίες και θα συντονίζουν τα λαμβανόμενα μέτρα. Επιπροσθέτως θα συνεργάζονται, οσάκις απαιτείται, μέσω: i) έρευνας και ανάπτυξης, σχετικά με τις μεθόδους ανίχνευσης εκρηκτικών και άλλων βλαβερών ουσιών, ii) διαβουλεύσεων για την ανάπτυξη προδιαγραφών σήμανσης των εκρηκτικών, την εξακρίβωση της προέλευσής τους σε μετεκρηκτικές έρευνες και iii) ανταλλαγής πληροφοριών για προληπτικά μέτρα συνεργασίας και μεταφοράς τεχνολογίας, εξοπλισμού και σχετικών υλικών.

(άρθρο 15)

11.α. Τα Κράτη - Μέρη επίσης θα ενημερώνουν τον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών για την τελική έκβαση της διαδικασίας δίωξης των φερόμενων ως δράστών στο έδαφός τους και θα εφαρμόζουν τη Σύμβαση κατά τρόπο σύμφωνο με τις αρχές της κυριαρχίας, της εδαφικής ακεραιότητας και της μη επέμβασης στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων Κρατών.

β. Καμία διάταξη της Σύμβασης: i) δεν παρέχει σε Κράτος - Μέρος το δικαίωμα να αναλαμβάνει στην επικράτεια άλλου Κράτους - Μέρους την άσκηση δικαιοδοσίας ή άλλων λειτουργιών που επιφυλάσσονται αποκλειστικά στις αρχές του τελευταίου Μέρους από το εθνικό του δίκαιο και ii) δεν θίγει άλλα δικαιώματα, υποχρεώσεις και ευθύνες Κρατών και ατόμων που απορρέουν από το διεθνές δίκαιο και ιδίως τους σκοπούς και τις αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου.

γ. Ορίζεται ότι οι δραστηριότητες των Ενόπλων Δυνάμεων στη διάρκεια ένοπλης σύγκρουσης, καθώς και οι δραστηριότητες των στρατιωτικών δυνάμεων ενός Κράτους, κατά την άσκηση των επίσημων καθηκόντων τους, στο μέτρο που διέπονται από άλλους κανόνες διεθνούς δικαίου, εξαιρούνται από τις ρυθμίσεις της Σύμβασης.

(άρθρα 16-19)

12. Προβλέπεται ότι οι διαφορές που ανακύπτουν σχετικά με την ερμηνεία ή την εφαρμογή της Σύμβασης, παραπέμπονται σε διαιτησία, στην περίπτωση μη επίλυσης αυτών με διαπραγματεύσεις. Εάν τα Μέρη δεν συμφωνήσουν για τη συγκρότηση διαιτησίας, οι εν λόγω διαφορές παραπέμπονται στο Διεθνές Δικαστήριο.

(άρθρο 20)

13. Ρυθμίζονται θέματα υπογραφής, επικύρωσης και καταγγελίας της υπό κύρωση Σύμβασης.

(άρθρα 21-23)

Β. Με το άρθρο δεύτερο του νομοσχεδίου, σε συνδυασμό με το άρθρο 22 της Σύμβασης, ορίζεται ο χρόνος έναρξης ισχύος αυτής και του υπό ψήφιση νόμου.

Από τις διατάξεις της κυρούμενης Συμφωνίας, προκαλούνται επί του κρατικού προϋπολογισμού τα ακόλουθα οικονομικά αποτελέσματα:

Ενδεχόμενη δαπάνη από τυχόν:

i) κάλυψη εξόδων μεταφοράς προσώπων των οποίων η παρουσία στην Ελλάδα είναι απαραίτητη, για τη μαρτυρία, αναγνώριση ή την παροχή εν γένει συνδρομής για τη διερεύνηση ή τη δίωξη των αδικημάτων που προβλέπονται στη Σύμβαση,

(άρθρο 13)

ii) κάλυψη εξόδων για τη συμμετοχή της χώρας μας σε διαβουλεύσεις για την ανάπτυξη προδιαγραφών σή-

μανσης των εκρηκτικών για την εξακρίβωση της προέλευσής τους σε μετεκρηκτικές έρευνες.

(άρθρο 15 παρ. γ')

iii) κάλυψη εξόδων διαιτησίας σε περίπτωση προσφυγής σε αυτήν για τη διευθέτηση διαφορών με άλλα Κράτη - Μέρη, όσον αφορά στην ερμηνεία ή την εφαρμογή της κυρούμενης Σύμβασης.

(άρθρο 20 παρ. 1)

Αθήνα, 13 Μαΐου 2002

Ο Γενικός Διευθυντής

Δημήτριος Σκούφης